

Димитър Бежански

Спонсор

Пешо Телето – бизнесмен с три висящи дела – отпи съсредоточено от уискито, тури по американски образец крака върху ръба на масата и се обърна към бодигарда си:

– Абе, Компир, искам да те питам нещо...

– Кажи, шефе! – почтително се наведе бодигардът.

– Компир, ти кво мислиш за...

– А, шефе, аз отбегвам да мислим! – енергично вдигна лапи бодигардът. – Колко пъти се замислим за нещо – или зъб че ме заболи, или корем, или че се млатнем някъде с беемвето! Затова отбегвам!

Бизнесменът снизходително се усмихна:

– А аз, Компир, мисля!

– Е-е-е, шефе, ти си друга бира! Къде че се сравнявам аз с тебе!

Нова добродушна усмивка се плъзна по устните на бизнесмена.

– И знаеш ли, Компир, сега за кво съм се замислил?

– Не знам, шефе! – чистосърдечно си призна бодигардът.

– Замислил съм се, Компир, какво да направя за културата.

Бодигардът го погледна с невинно-теменужен поглед:

– Е-е-е, шефе, па ти малко ли прави! Кой да е спонсор на „Мис Мокра фланелка“? Ти! Кой да кихне награда за „Мистър Чеп“? И там – ти! Стига им толко!

– Не, Компир, не стига! – тежко въздъхна Пешо Телето. – Нещо друго трябва да се направи! Нещо за истинската култура! Мисля си – театър ли да купя, филм ли да финансирам...

– Шефе, чудим ти се – от къв зор?! – гнусливо сви устни Компира.

– Как от къв зор, бе Компир! Как от къв зор! – от гласа на Телето струеше вдъхновение. – Човек веднъж живее на тая земя! Не може като тебе само уши да реже и рекет да събира! Нещо духовно трябва да създаде, Компир! Нещо възвишено! Нещо, което издига човека!

– Ми щом искаш нещо, дето издига – весело се разкиска бодигардът, – купи един асансьор, за кво ти е цел театър?!

Бизнесменът строго го изгледа.

– Леле, Компир, като ти шибна един между веждите!

– Недей, шефе! Боли! – моментално изтри усмивката си Компира.

– Ще боли, я! – скастри го шефът. – Много има да те боли, щом говориш глупости!

Бодигардът плахо погледна работодателя си. После смутено отстъпи няколко крачки към вратата и рече:

– Шефе, искам нещо да ти кажа, ама да не е пак глупост, а?

– Опитай, Компир, опитай! – благосклонно разреши шефът. – Ще

ВИДИМ.

– Шефе, буквите в азбуката колко са?

Пешо Телето за миг се замисли.

– Трийсет. Защо?

– Ми, шефе, такава... – отстъпи още две крачки Компира. Земи им купи още пет букви, да им станат трийсет и пет!

– На кого бе?! – ревна бизнесменът.

– Ми на тия от културата! – неочаквано придоби смелост Компира.
– Да не им е толко малка азбуката! Даже още десет букви им купи! Кажим им – ей тия букви – от мене!

Пешо Телето втренчено го изгледа.

– Абе, Компир, ти знаеш ли, че не си бил толкова прост, бе!

– Нали, шефе! – радостно се изпъчи Компира.

– Ама изобщо не си бил толкова прост! Сега слушай: изчезваш отука и отиваш да ми намериш некой професор, некой, който е най-отворен по азбуките! И му казваш – до утре вечер да измисли десет нови букви! Това – първо! Слушаш ли ме, Компир?

– Слушам те, шефе! – по войнишки отрапортува Компира. Шефът продължи още по-делово:

– Значи, това – първо! Второ – намираш ми и един художник! Да дойде тука и да ме нарисува между ония двамата! Между Кирил и Методий да ме нарисува!

– Между кои, шефе? – не разбра бодигардът.

– Не е твоя работа! Действай!

– Действам, шефе! – пак по войнишки отвърна Компира и хукна към вратата.

Пешо Телето щастливо се отпусна във фотьойла. Усмихна се. Поклати едрата си глава. И замечтано произнесе:

– От едната страна – Кирил, от другата – Методий, в средата – аз! Ей това вече е принос в културата! Пустият му Компир!

После си наля още едно уиски. С много лед.

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3038>]